

Arrest

nr. 212 779 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 30 maart 2011 met een visum gezinshereniging naar België. Zij kwam hier haar echtgenoot vervoegen.

Op 2 september 2011 bekwam zij een A-kaart, geldig tot 17 augustus 2012.

Op 21 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag tot verlenging van deze kaart in, waarna zij een verlenging bekwam tot 17 augustus 2013.

Op 7 november 2013 diende verzoekster een nieuwe aanvraag tot verlenging van haar A-kaart in. Zij bracht onder meer een attest bij betreffende de werkloosheidsuitkeringen van haar echtgenoot.

In een brief van de verwerende partij gedateerd op 8 november 2013, werd verzoekster uitgenodigd om, in het kader van het onderzoek van haar dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alle documenten aan te brengen die zij nodig acht.

Deze brief werd op 7 januari 2014 aan verzoekster betekend. Er kwam geen reactie.

Op 22 maart 2014 werd dezelfde brief opnieuw aan verzoekster betekend.

Verzoekster diende geen stukken in.

Op 6 februari 2015 werd verzoekster van ambtswege geschrapt.

Op 5 augustus 2015 vroeg verzoekster een herinschrijving.

Met brieven van 21 oktober 2015 en 5 november 2015 werd de burgemeester van de stad Antwerpen verzocht om verzoekster uit te nodigen en haar uit te nodigen stukken voor te leggen waaruit blijkt dat zij het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft sedert het verval van haar A-kaart alsmede een kopie van het volledig nationaal paspoort.

Verzoekster daagde niet op op de afspraken die daartoe werden gepland.

Op 4 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij wordt op 7 april 2018 aan verzoekster betekend. De motieven ervan luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: 20.05.1983

Geboorteplaats: BENIN

Identificatienummer in het Rijksregister:...

Verblijvende te: ...

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden (artikel 11, §2, eerste lid, 1°)

Betrokkene bekwam op 02.09.2011 een A-kaart in het kader van haar echtgenoot met een geldigheidsduur tot 17.08.2012.

Op 21.08.2012 vraagt betrokkene verlening van haar verblijfskaart en uit de aangebrachte documenten blijkt het volgende:

De referentiepersoon geniet sedert 01.2011 tot 07.2012 een werkloosheidsuitkering. Op 22.08.2012 werden bewijzen gevraagd dat betrokkene en/of partner actief op zoek zijn naar werk. Hierop werden 2 arbeidsovereenkomsten overgemaakt voor slechts 3 dagen tewerkstelling via een uitzendbureau.

Vervolgens ondertekende betrokkene op 08.01.2013 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moeten toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familielanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werd volgend document overgemaakt:

- *Een attest dd 16.01.2013 waaruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene via de VDAB een opleiding volgt.*

De A-kaart van betrokkene werd verlengd tot 17.08.2013.

Op 07.11.2013 werd een tweede aanvraag voor de verlening van de A-kaart gevraagd. Er was op dat moment geen samenwoning (ingeschreven in het rijksregister als alleenstaand) met de echtgenoot. Bovendien geniet de referentiepersoon nog steeds werkloosheidsuitkering, en maakt verder geen stukken over dat hij of betrokkene actief op zoek is naar werk.

Betrokkene ondertekende op 07.01.2014 en op 22.03.2014 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokkene bracht echter geen stukken binnen en werd op 06.02.2015 van ambtswege afgevoerd. Op 30.06.2016 ontvangen onze diensten een mail met de vraag tot herinschrijving. In deze mail stond tevens dat betrokkene een afspraak heeft op 02.07.2015 om bijkomende stukken binnen brengen waaruit blijkt dat zij het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft.

Op 05.10.2015 vraagt de advocaat van betrokkene de stand van het dossier.

Op 21.10.2015 werd nogmaals een brief verstuurd naar de stad Antwerpen om betrokkene uit te nodigen en opnieuw te vragen om bewijzen over te maken dat zij het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft alsook een kopie van het volledig nationaal paspoort.

Op 05.11.2015 en 11.02.2016 werd een rappel gestuurd, doch van de stad Antwerpen kregen wij antwoord dat betrokkene geen gevolg geeft aan de uitnodigingen.

Wat betreft artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

Gezien betrokkene sedert de betekening van 07.01.2014 en van 22.03.2014 geen nieuwe stukken binnen bracht en gezien betrokkene geen gevolg gaf aan de uitnodigingen van de stad Antwerpen als gevolg van ons schrijven van 21.10.2015, 05.11.2015 en 11.02.2016 kan gesteld worden dat een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk zou zijn voor betrokkene. Het is eveneens ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst, mits ze daar voor lange tijd gewoond heeft.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat betrokkene sedert 26.06.2013 alleenstaand is en dat de echtgenoot van betrokkene sedert 14.03.2014 van ambtswege geschrapt werd. Op 11.04.2015 stond de echtgenoot terug geregistreerd en verkreeg op 06.08.2015 een B-kaart door herinschrijving. Amper 7 maanden later, namelijk op 18.03.2016 werd de echtgenoot van betrokkene opnieuw van ambtswege geschrapt. Bijgevolg kan de samenwoning ook niet nagegaan worden.

In zijn arrest nr. 58 872 dd. 30.04.2011 vermeldt de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "Uit de bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt dat de vestiging het hoogste verblijfsrecht

is dat een vreemdeling in België kan verkrijgen. Dit brengt met zich mee dat de vreemdeling die de vestiging aanvraagt zorgvuldig dient te zijn en van haar medewerkingsplicht wordt verwacht.

Er zijn geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de *"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 11 §2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."*

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verwerende partij stelt dat verzoekster geen stukken binnenbracht.

Dat verzoekster reeds bij een vorige aanvraag tot verlenging een attest van opleiding bij de VDAB dd. 16/01/2013 van haar echtgenoot neerlegde.

Dat verzoekster bij deze vorige aanvraag tot verlenging bewijzen bijbracht dat haar echtgenoot een werkloosheidsuitkering geniet alsook dat zij tewerkgesteld was via een interim-bureau.

Dat de werkloosheidsuitkering van verzoeksters' echtgenoot meegerekend moet worden in de berekening van stabiele en voldoende bestaansmiddelen zoals vervat in art. 10 van de Vreemdelingenwet indien hij actief naar werk zoekt.

Dit werd bewezen door het attest van de VDAB, gezien de echtgenoot actief deelnam aan een opleiding om op die manier makkelijker toegang te kunnen vinden op de arbeidsmarkt.

Tevens volgde verzoekster taallessen Nederlands bij de Open School Antwerpen, Centrum voor Basiseducatie in het schooljaar 2012-2013, zij behaalde niveau 1.1. Deze inspanning leverde zij zodat haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt aanzienlijk vergroot zouden worden.

Daarenboven moeten gerechtigden die een werkloosheidsuitkering ontvangen volgens de heersende Belgische wetgeving daaromtrent, steeds 'beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt'. Dit wil zeggen dat ze actief naar werk op zoek moeten gaan. De voorwaarde van actief naar werk zoeken zit dus al vervat in de voorwaarden voor het ontvangen van een werkloosheidsuitkering. Gezien de echtgenoot van verzoekster tot op heden nog een werkloosheidsuitkering geniet, is er dus voldaan aan deze voorwaarde.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met het feit dat zowel verzoekster als haar echtgenoot actief op zoek zijn naar werk.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst Terwijl artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst

Dat verwerende partij enkel rekening gehouden heeft met de financiële toestand van verzoekster en haar echtgenoot.

Dat verzoekster een stabiele en duurzame levensgemeenschap heeft met haar echtgenoot. Zij wonen samen te Antwerpen.

Dat zij haar huwelijk uiteraard verder wenst te beleven in België.

Dat verzoekster duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd gedurende haar verblijf in België.

Dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze onderzoek heeft gedaan naar de situatie van conculant waarbij aldus geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden

beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster bekwam een verblijfsrecht op basis van haar in België verblijvende echtgenoot, in toepassing van artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 10, §2, derde lid van deze wet moet de vreemdeling het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Volgens artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet wordt, voor het bepalen van de bestaansmiddelen, de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1°de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;
[...]”

Artikel 11, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.”

Verzoekster diende een tweede aanvraag voor de verlenging van haar A-kaart op 7 november 2013.

De verwerende partij stelde, luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing, vast dat er op het moment van de verlenging geen samenwoning was met haar echtgenoot, en dat de referentiepersoon nog steeds een werkloosheidsuitkering ontving.

Verzoekster betwist niet dat zij op het ogenblik van de aanvraag tot verlenging van haar A-kaart geen stukken had overgemaakt waaruit zou blijken dat haar echtgenoot actief op zoek was naar werk.

Vervolgens werd aan verzoekster op 7 januari 2014 en op 22 maart 2014 een document betekend waarin bewijzen worden gevraagd die de verwerende partij moeten toelaten haar situatie te onderzoeken in het licht van artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Deze uitnodigingen bleven onbeantwoord.

Verzoekster stelt in essentie dat de verwerende partij in de beslissing motiveert dat zij geen stukken binnenbracht, maar dat zij reeds bij een vorige aanvraag tot verlenging bewijzen neerlegde van het feit dat haar echtgenoot begunstigde is van een werkloosheidsuitkering en dat zij toen ook een attest van opleiding bij de VDAB van 16 januari 2013 van haar echtgenoot bijbracht. Deze werkloosheidsuitkering moet dus worden meegerekend in de berekening van stabiele en voldoende bestaansmiddelen nu is bewezen dat hij actief naar werk zoekt, zoals blijkt uit het attest van de VDAB. Daarenboven moeten gerechtigden van een werkloosheidsuitkering volgens de heersende Belgische wetgeving steeds beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt; de voorwaarde van actief werk zoeken zit dus al vervat in de voorwaarden voor het ontvangen van een werkloosheidsuitkering. Gezien haar echtgenoot tot heden

nog steeds een werkloosheidsuitkering geniet, is dus voldaan aan deze voorwaarde, aldus verzoekster. Wat betreft haar eigen situatie, stelt verzoekster dat zij in het kader van een vorige aanvraag bewijzen voegde dat zij tewerkgesteld was via een interimbureau en dat zij taallessen volgde opdat zij zo haar kansen op de arbeidsmarkt zou vergroten.

De verwerende partij heeft dus op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat zowel zij als de referentiepersoon op zoek zijn naar werk, zo betoogt zij nog.

Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij in ieder geval niet betwist dat zij, bij de aanvraag tot verlenging van haar A-kaart van 7 november 2013, betreffende het aantonen van de bestaansmiddelen, geen andere stukken overmaakte dan het attest van werkloosheidsuitkeringen van haar echtgenoot. Zij betwist evenmin dat zij geen gevolg gaf aan het verzoek dat de verwerende partij haar tot twee keer toe had gericht, met name op 7 januari 2014 en op 22 maart 2014, om bewijzen over te maken met betrekking tot haar individuele situatie.

Verzoekster kan zich thans niet zonder meer kan beroepen op stukken die zij bij een eerdere aanvraag tot verlenging had ingediend. Immers, zoals reeds gesteld, kan de minister of diens gemachtigde op grond van artikel 11, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Het komt verzoekster dan ook toe om, wanneer zij wordt verzocht om stukken neer te leggen met betrekking tot haar concrete situatie, daaraan gevolg te geven. Zij is op dat vlak volledig in gebreke gebleven.

In de mate dat verzoekster erop wijst dat alleen al het ontvangen van een werkloosheidsuitkering veronderstelt dat de begunstigde -in casu haar echtgenoot- actief werk zoekt omdat hij ter beschikking moet zijn van de arbeidsmarkt, gaat zij volledig voorbij aan de wettelijke bepaling krachtens dewelke in het kader van een gezinshereniging uitdrukkelijk is voorzien dat de referentiepersoon -begunstigde van een werkloosheidsuitkering moet aantonen dat hij actief werk zoekt. De verwerende partij beschikt wat dat betreft over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid (RvS 2 april 2015, nr. 230.750). Door hierover geen informatie te verschaffen, heeft zij de verwerende partij verhinderd toe te laten op een adequate manier na te gaan of zij nog voldoet aan de voorwaarden van artikel 10.

Verzoekster stelt verder dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, zoals artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft, en brengt hieromtrent een aantal gegevens bij.

De bestreden beslissing stelt hierover wat volgt:

“Gezien betrokkene sedert de betekening van 07.01.2014 en van 22.03.2014 geen nieuwe stukken binnen bracht en gezien betrokkene geen gevolg gaf aan de uitnodigingen van de stad Antwerpen als gevolg van ons schrijven van 21.10.2015, 05.11.2015 en 11.02.2016 kan gesteld worden dat een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk zou zijn voor betrokkene. Het is eveneens ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst, mits ze daar voor lange tijd gewoond heeft.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat betrokkene sedert 26.06.2013 alleenstaand is en dat de echtgenoot van betrokkene sedert 14.03.2014 van ambtswege geschrapt werd. Op 11.04.2015 stond de echtgenoot terug geregistreerd en verkreeg op 06.08.2015 een B-kaart door herinschrijving. Amper 7 maanden later, namelijk op 18.03.2016 werd de echtgenoot van betrokkene opnieuw van ambtswege geschrapt. Bijgevolg kan de samenwoning ook niet nagegaan worden.

In zijn arrest nr. 58 872 dd. 30.04.2011 vermeldt de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “Uit de bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt dat de vestiging het hoogste verblijfsrecht is dat een vreemdeling in België kan verkrijgen. Dit brengt met zich mee dat de vreemdeling die de vestiging aanvraagt zorgvuldig dient te zijn en van haar medewerkingsplicht wordt verwacht.”

Aangezien verzoekster nooit enig gevolg heeft gegeven aan de uitnodigingen om bewijzen bij te brengen aangaande haar situatie in het licht van artikel 11, §2, vijfde lid kan zij de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade duiden dat zij een oordeel heeft geveld op basis van de gegevens die haar

gekend waren. Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven immers niet afwentelen op de verwerende partij; de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verder kan zij zich thans niet vergenoegen met een verwijzing naar elementen die zij nooit ter kennis heeft gebracht van de verwerende partij. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het stuk dat zij ter zitting neerlegt met betrekking tot de tewerkstelling van de referentiepersoon.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot haar beslissing is gekomen, of dat zij deze niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en wordt uiteengezet als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine) Dat verzoekster sedert 2011 in België verbleef met een A kaart die een keer verlengd werd. Daarna was zij in afwachting van de procedure tot tweede verlenging van diezelfde A-kaart. Dat verzoekster ook al de tijd ongemoeid werd gelaten. Dat verzoekster reeds lange tijd in België is en dan ook een verblijfsrecht meent te kunnen doen gelden op basis van haar langdurig verblijf. Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoekster nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Dat verzoekster immers al vele jaren in België heeft verbleven tezamen met haar echtgenoot op basis van een (verlengde) A-kaart daarna in afwachting van de afhandeling van haar hangende procédure.. Dat verzoekster immers op die manier vijf jaar op legale wijze in België heeft verbleven. Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten. Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Verder is gebleken dat zij zelf ernstig in gebreke is gebleven en nooit gevolg heeft gegeven aan de uitnodigingen die zij ontving om toelichting te geven over haar individuele situatie, ook nadat zij op 6 februari 2015 van ambtswege werd afgevoerd. Zoals reeds gesteld heeft zij op die manier de verwerende partij verhinderd om het besluitvormingsproces op een adequate wijze te vervolmaken. Dat de verwerende partij in die omstandigheden in strijd met het redelijkheidsbeginsel zou hebben gehandeld door verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, kan niet ernstig worden volgehouden.

In de mate dat verzoekster ten slotte stelt dat zij moet worden gedoogd in afwachting van de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan worden volstaan met de vaststelling dat uit niets blijkt dat zij gedwongen werd verwijderd vooraleer met dit arrest uitspraak werd gedaan over de wettigheid van de beslissing tot intrekking van verblijf, zodat zij geen belang heeft bij dit middelonderdeel.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS